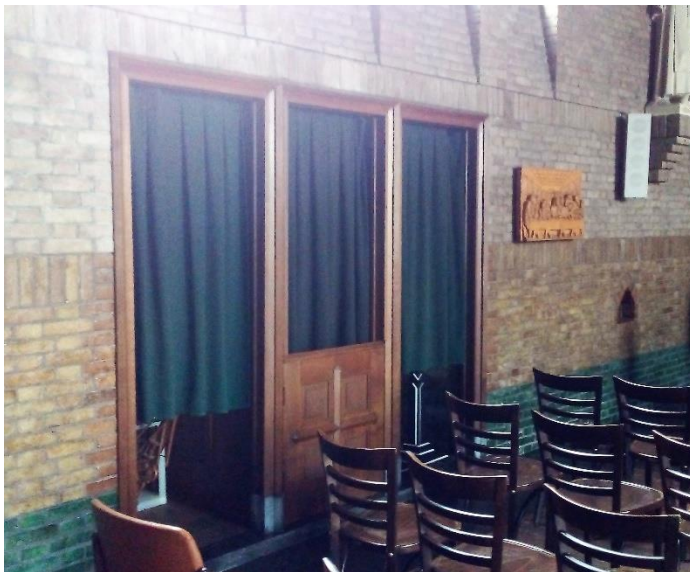

De biecht (44)**(jaren vijftig-zestig vorige eeuw)**

Tja, daar kwam je uit dat donkere hokje; de knieën deden nog pijn van het zitten op dat harde plankje. Aan de zijkant van de biechtstoel een gordijntje dat je opzij schoof. Vroom en stil liep je terug naar je plekje in de banken van de kerk, beladen met een lichte of zware penitentie. Al naar gelang de zonden, die je had opgebiecht bij onze pastoor. Zichtbaar was de goede man nauwelijks. Een donkere bewegende schaduw achter een soort van houten luikje met kleine gaatjes, voorovergebogen met blijkbaar één oor luisterend. Zijn bromstem sprak enkele woorden, waarvan we niet zoveel begrepen. Ik denk, dat het Latijn was.

We waren met de hele klas en na jou was de volgende aan de beurt. Verlegen als ik was, had ik er zeer tegenop gekeken. Wat moest ik aan zonden opbiechten? Maar geen nood. Soms was er onder elkaar reeds over gesproken en velen kwamen met dezelfde zonden op de proppen. Later vroeg ik me af of pastoor het niet moe werd om steeds dezelfde foutjes aan te horen: *'Niet naar de ouders geluisterd; ongehoorzaam geweest; een jongere broer of zus gepest, niet opgelet op school; uit de suikerpot gesnoept'*

Pastoor maakte een zegenend gebaar, prevelde de penitentie ter boetedoening (vaak Weesgegroeitjes of het Onze Vader) en dan waren de zonden vergeven. Toch voelden diepgelovige mensen een soort opluchting na het biechten; je was helemaal gezuiverd en schuldeloos! Het klassikaal te biecht gaan heeft nog wat jaren geduurd. Pas in de loop van de jaren zestig nam het snel af.

Sommige dorpingen wilden hun zonden niet bij de "eigen" pastoor opbiechten, maar liever bij een assistent van de paters Lazaristen of een priester, die met vakantie was. Dat had alles te maken met het feit dat pastoor via de biecht goed op de hoogte was van de handel en wandel van zijn kudde en niet iedereen was daarvan gediend. Moet gezegd worden, dat onze pastoor niet altijd de gemoedelijkste was en soms zijn stem verhief. Hoorde je meteen of de penitentie van de biechteling groot of klein was. Oei, wat zou die weer uitgevreten hebben?

Het volgende verhaal ontdekte ik in de archieven van de parochie Beringe. Door wie opgeschreven is niet duidelijk, maar wel aardig om te vertellen.

'Zoals in alle parochies met één geestelijke gebruikelijk was, kreeg de pastoor op de dagen voor de kerkelijke feestdagen assistentie van paters bij het biecht horen, maar ook bij het Communie uitdelen en missen opdragen. Nu was het in die tijd een algemeen verschijnsel dat de meeste mensen bij de biecht liever hun zonden aan een vreemde pater vertelden, dan aan hun eigen parochiepriester, die hen de volgende dag op straat weer tegen kon komen.

Dit was een doorn in het oog voor de Beringse pastoor, want Van Basten Batenburg hield alle kerkbezoeken, communiegangers en biechtelingen nauwlettend in het oog. En het ergerde hem dan ook gruwelijk, dat juist met Pasen bij de biechtstoel van de pater Lazarist een lange rij gelovigen stond te wachten, terwijl bij zijn biechtstoel hoegenaamd niemand te bespeuren was.

Hij besloot wraak te nemen. Want nadat hij twee uren deze toestand met lede ogen had aangezien, kwam hij opeens uit de biechtstoel tevoorschijn, liep naar de biechtstoel van de Pater en zei tegen hem:

"Kom mee, we gaan eerst eten."

Dit uiteraard tot groot ongenoegen van de lange rij biechtelingen, die op deze wijze nog zeker een uur wachten in het verschiet hadden. In de rij stond ook een moeder van vele kinderen, die thuis nog veel te doen had. Zij verliet hierna dan ook de kerk en ging huiswaarts. Het biechten voor Pasen hoefde op deze wijze niet meer voor haar. Toen de pastoor na drie kwartier met de pater in de kerk terugkwam, zag hij onmiddellijk, dat de desbetreffende vrouw er de brui aan had gegeven.

En toen hij de volgende dag de echtgenoot van deze vrouw op straat tegenkwam, hield hij hem staande en riep:

"Je vrouw is gister van een koude kermis thuisgekomen hè?"

"Hoezo," vroeg de man, die verdories goed wist, waar de pastoor heen wilde.

Van Basten Batenburg legde breed glimlachend uit:

"Wel, eerst heeft ze meer dan een uur bij de biechtstoel van die pater gestaan, en nu loopt ze nog met haar zonden rond. Was ze maar verstandig geweest en bij mij komen biechten."

Overgenomen uit: Groeten uit Lourdes – "Met zonden lopen"
